

Marija Magdalena – prva ob grobu

V Janezovem poročilu o vstajenju ima, v skladu z veliko pomembnostjo teh temeljnih odrešenjskih dogodkov, vsaka beseda poleg svojega fizičnega smisla tudi globok duhovni pomen, in šele v tej višji luči prepoznamo večno vrednost pripovedi, ki ga je najljubši učenec podal v čistem duhu Božje ljubezni in resnice.

»Prvega dne po Sabatu...« - s tem se začne Janezovo poročilo. In ker se je za Jude s tem dnevom pričel nov teden delovanja, te uvodne besede nakazujejo, da se je tudi z vstajenjem Jezusa Kristusa, z odprtjem novih nebes pričela nova bit in življenje celotnega stvarstva. - »Glej, Jaz delam vse na novo!«

Bilo je še »zgodaj zjutraj, ko je bilo še temno«. In le nekaj posameznih duš je bilo že budnih. - S temi se je Marija iz Magdale napotila h grobu ljubljenega Gospoda. Toda kamen pred grobom je odvaljen, grob je prazen. In Magdalenina ljubezen, ki še visi na zunanjem, telesnem, je skrajno osupla in zbegana, odhiti domov nazaj k Petru, trdni, razumsko jasni veri, in k Janezu, čisti, nebeški ljubezni: »Gospoda so vzeli iz groba - ne vemo, kam so Ga dali! «

»Ne dotikaj se Me!«

Kaj se je medtem dogajalo v Mariji, ljubeči dekli? »Stala je zunaj ob grobu in jokala.« Njena še močno zemeljska ljubezen še ničesar ni slutila o tej veliki skrivnosti. Njeno mišljenje se obrača še na zemeljsko-snovno, na zunanjo pojavnost. S solzami v očeh »se skloni naprej« in »gleda v grob«. - In tako tej ponižni ljubezni v milosti postopno in korakoma pride naproti Bog, Gospod in Oče s Svojo blaženo svetlobo resnice, kot jo ona lahko razume in prenese. Odpre se ji duhovno videnje. Ob vzglavju in vznožju mesta, kjer je iskala Jezusovo truplo, vidi, da kot stražnika sedita dva angela v belih oblačilih.

»Žena!«, ji rečeta, »Zakaj jokaš?« - Odvrne jima: »Ker so mi vzeli mojega Gospoda in ne vem, kje je.«

Tedaj se obrne, da bi sledila skrivnemu vzgibu svojega srca, in z duhovnim očesom pred seboj zagleda Gospoda v povečanem dušnem telesu. Marijin duhovni vid pa še ni zadosti izostren, da bi prepoznal Gospoda, ki je v »temi zgodnjega jutra« še sredi Svojega vnebohoda (»Nisem se še dvignil k Svojemu Očetu.«). In šele ko z duhovnim sluhom zasliši Njegov glas in svoje ime iz Njegovih ust, tedaj Ga njeno srce spozna. In s krikom: »Učitelj!«, v hebrejščini, njenem materinem jeziku, jeziku njene ponotranjenosti, - odhiti k Njemu, da bi Ga objela. Toda v svoji še preveč zemeljski ljubezni se še ne sme približati najčistejšemu Božjemu. In tako iz ust Vstalega zasliši besede: »Ne dotikaj se Me! Nisem se še dvignil k Svojemu Očetu.« Do objema najsvetejših prsi lahko pride šele kasneje, ko se bo gospod povsem dvignil v nebesa in bo tudi njo mogočni tok Svetega Duha očisti vsega zemeljskega, ki ga bo On tedaj odposlal. Toda objeti Gospodove noge, to sme. In tako Matej poroča, da je ob občutenju svoje zemeljsko-človeške nevrednosti padla na kolena in se ljubeče in ponižno oklenila

Gospodovih nog.

Oklepanje nog

Tudi o tem prizoru in različnem poročanju Janeza in Mateja je pri Jakobu Lorberju podana luč, ki to pojasnjuje.

»Glej«, tako se glasi, »Magdalena je bila tudi čutno do ljubosumnosti zaljubljena v Mene in Me je imel naravnost za svojega edinega izbranega ljubimca. O Meni je menila samo, da sem velik prerok. Moja Božanskost pa ji je bila še tuja. Glede na njeno zaljubljeno srce torej zaradi Mojega trpljenja in umiranja tudi nihče drugi ni toliko izgubil kot prav ona, ker namreč ni izgubila samo svojega Rešitelja, Gospoda in Učitelja, temveč čisto zares tudi svojega edinega ljubljenca; zato je tudi bila neutolažljiva.

In glejte, tako se je potem tudi zgodilo, da je bila ona prva, ki je poizvedovala po Meni - v prisotnosti drugih, ki so občutili isto, vendar bolj iz pobožne žalosti kot iz takšne neusahljive ljubezni.

Ko je nenadoma videla pred seboj Mene, svojega izgubljenega ljubljenca, je bilo njeno srce kot osvobojeno vseh vezi. Zakričala je in je hotela v izbruhu svoje strastne ljubezni planiti k Meni. Zdaj pa pomislite, kdo in kaj sem Jaz bil in sem, pa vam bo postalo jasno to: »Noli me tangere!«. Pomislite pa tudi na Magdalenino izredno močno ljubezen in razumeli boste tudi oklepanje Mojih nog.

K temu si še zamislite, da je Moj ljubljenec Janez pisal o Meni iz duše, Matej pa »iz Mojih nog«, pa vam bo vse to postalo še bolj jasno; in razumljivo tudi kasnejša Magdalenina velika pokora, ker je šele po Mojem popolnem vnebovzetju smela izvedeti, kdo je pravzaprav bil njen domnevni ljubimec; nakar Me je s svojo veliko pokoro šele začela prav ljubiti v duhu ponižnosti in resnice.

Vam pa rečem, kdor Me ne bo ljubil enako kot Magdalena, ta Me v prihodnje ne bo našel in ne bo »na Mojih nogah« prišel v življenje, in zaradi stalnega protislovja v svojem posvetnem življenju nikdar ne bo prišel do odrešitve. Glejte,

Moje kraljestvo je najjasnejša in najsvetejša čistost in vanj nikdar ne more priti kaj nečistega. Zato pomislite samo na figovo drevo brez sadežev in na služabnika dveh sovražnikov in razrešite sami svoja srčna nasprotja. V bodoče zaradi sveta nikdar ne pozabite, kdo sem Jaz, vaš Bog, vaš Oče, vaš stalni svetovalec!

Glejte, Jaz torej danes govorim, jutri ukrepam in pojutrišnjem bi rad prišel! Kogar ne bo doma, bom šel mimo njegovega stanovanja. - Amen.

To pravi Tisti, čigar nog se je vedno mogoče okleniti! - Amen, amen, amen!«

Jakob Lorber
Križ in krona